

Putovanje u Rim

Krist, Marija i Papa uvijek su bili najveće ljubavi njegovog života. I sada je napokon bio ondje, veoma blizu Kristovog nasljednika, u noći s 23. na 24.lipnja 1946. Blaga rimska zora zatekla ga je na balkonu, fizički iscrpljenog, ali neopisivo duhovno radosnog.

22.06.1946.

Krist, Marija i Papa uvijek su bili najveće ljubavi njegovog života. I sada je napokon bio ondje, veoma

**blizu Kristovog nasljednika, u noći
s 23. na 24.lipnja 1946.**

Izlazeći na balkon na šestom katu stana kojeg su iznajmljivali neki od njegovih sinova na Piazzzi della Città Leonina, otac Josemaría je shvatio koliko je blizu Papinim odajama. Od njega ga je dijelila samo ulica i niske barake švicarske garde. Padala je noć i kroz prozore Apostolske palače gdje su još gorila svjetla, gotovo je mogao opaziti odraz Pia XII. Duboko dirnut, proveo je cijelu noć na balkonu u molitvenom bdijenju za Svetoga Oca.

Kakva navala uspomena! U Madridu, u vrijeme Pia XI, kružio je s jedne strane grada na drugu moleći krunicu, a na kraju se zamišljao kako prima Pričest iz Papinih ruku. Papa je postao jedna od tri njegove velike ljubavi, skupa s Kristom i Marijom. A sada... bio je ovdje. Bila je noć s 23. na 24.lipnja, 1946. Blaga rimska zora zatekla ga je na balkonu, fizički

iscrpljenog, ali neopisivo duhovno radosnog.

Zaista je bio iscrpljen jer je u Rim stigao tog poslijepodneva nakon putovanja ispunjenog poteškoćama.

Kanonska formula za novi pastoralni fenomen

Djelo, sada već sazrijelo, trebalo je Papin pristanak koji će jamčiti sekularnost njegovim vjernicima te jedinstvo i univerzalnost njegovog apostolata u svim biskupijama svijeta. Samo biskupijsko odobrenje nije bilo dovoljno. Ali koje će mjesto zauzeti unutar kanonskog zakona? Ondašnji kanonski zakon nije omogućavao formulu primjerenu ovom novom pastoralnom fenomenu – svakodnevni kršćani koji traže svetost usred svijeta kroz svoj profesionalni rad. Álvaro del Portillo, predstavljajući osnivača, dva puta je putovao u Rim i tako malo pripremio put, ali sva su vrata bila zatvorena.

Djelo je, kako su mu rekli, stiglo stotinu godina prerano. Situacija je zahtijevala prisutnost osnivača...

Ali otac Josemaría je bio teško bolestan. Od 1944. godine pati od akutnog oblika dijabetesa. “Liječnici su mislili,” jednom je rekao, “da svakoga trenutka mogu umrijeti. Kada sam odlazio u krevet nisam znao hoću li ponovo iz njega ustati. A kada sam ujutro ustao, nisam znao hoću li preživjeti do večeri.”

Odgovorni liječnik, specijalist, je rekao “Ne mogu jamčiti za vaš život,” ako odete na putovanje u Rim. Ali on je trebao otputovati, i otputovao je.

Otišao je u Barcelonu i tamo se ukrcao za Genovu. U katalonskoj prijestolnici našao se sa svojim sinovima i održao im meditaciju. Nije ga zabrinjavalo njegovo zdravlje, nego kanonska budućnost Djela.

“Gospodine, zar si mi mogao dopustiti da u dobroj vjeri prevarim

toliko duša, a sve sam to učinio za tvoju slavu, znajući da je to tvoja volja? Zar je moguće da će Sveta Stolica reći kako smo stigli cijelo stoljeće prerano? Pogledaj, sve smo ostavili i slijedili te! Nikada nisam htio nikoga prevariti. Nikada nisam želio raditi ništa drugo do li služiti tebi. Postoji li ikakva mogućnost da sam ja prevarant?” Barcelonski je kontigent slušao ispunjen emocijama. Izmučeni spletkama, već su od osnivača naučili potpuno se prepustiti Božjoj providnosti.

Skupa s mladim studentom povijesti prava, Joséom Orlandisom, ukrcao se na parobrod J. J. Sister. U zaljevu Lyons bijesna je oluja valjala brod dvadesetak sati. Uz realnu mogućnost brodoloma, gotovo su se svi putnici, počevši od kapetana pa do posljednjeg, razbolili, dobili morsku bolest. A otac Josemaría je već bio teško bolestan. Svom je prijatelju komentirao, napola u šali:

“Izgleda da đavao ne želi da stignemo u Rim!”

Ali konačno su stigli u Genovu, gdje ih je otac Álvaro čekao da nastave put do Rima automobilom, usprkos poteškoćama, jer se zemlja tek počela oporavljati od Drugog svjetskog rata. I tada je u Rimu otkrio kako je blizu Papinih odaja... Nedugo nakon toga rekao je svećeniku o toj noći provedenoj u molitvi, a vijest o tome se ubrzo proširila te su mu se neki iza leđa smijali. “U početku su me ova ogovaranja bolila, ali su učinila da u mom srcu raste ljubav za Rimskog Prvosvećenika, ljubav koja je manje ‘španjolska,’ tj. manje emocionalna — nastala od čvršćeg, više teološkog razmatranja, zato je bila dublja. Od tada uvijek govorim da sam ‘u Rimu izgubio svoju nevinost,’ i ovaj je događaj bio najkorisniji mojoj duši.”

Razgovor s Papom Piom XII

Otac Álvaro je bio u pravu: prisutnost osnivača ubrzala je komplicirani proces dobivanja dozvola. Prve tople riječi ohrabrenja bile su riječi monsignora Giovannia Battiste Montinia, budućeg Pape Pavla VI, koji je Josemariji Escrivi uvijek iskazivao prijateljstvo i naklonost. Pio XII primio ga je u audijenciju nakon nekoliko tjedana. Već je razgovarao s drugim članovima Opusa Dei, ali osnivač ga je impresionirao. Kasnije se povjerio kardinalu Gilroyu:

“On je istinski svetac, čovjek kojeg je Bog poslao za našeg vremena.” I zapravo je upravo Pio XII dao Opusu Dei papinsko odobrenje na temelju kojega je onda djelovao, prvo 1947., a onda preciznije 1950. Ova su odobrenja stvorila pravni okvir unutar Crkvenog zakona te, iako nisu bila idealna, bila su potrebna za osnovnu sigurnost.

Mnogi su kardinali, biskupi i prelati posjetili stančić u Città Leonina.

Papa Ivan XXIII i Papa Pavao VI

Josemarijina teološki ukorijenjena ljubav prema Papi trajat će i rasti cijeli njegov život. A kao odgovor rasla je i Papina toplina i poštovanje prema Opusu Dei. Ivan XXIII je već bio upoznat s duhom Opusa Dei kada je 1950. posjetio studentski dom u Santiagu de Composteli i kada se kratko zadržao u Centru u Zaragozi. Prva sljedeća audijencija svetog Josemarije s novim papom bila je 5. ožujka 1960.

Sljedeći Papa, Pavao VI, odnosio se prema njemu s očinskom ljubavi. “Gledamo s očinskim zadovoljstvom,” rekao je Papa 1964., “koliko je Opus Dei učinio i koliko nastavlja činiti za Božje kraljevstvo, na želju za dobrim koja ga vodi, na vatrenu ljubav prema Crkvi i njezinoj Glavi, na gorljivu čežnju za

dušama koja ga tjera preko strmih i teških puteva apostolata prisutnosti i svjedočenja u svim područjima suvremenog života.” Papa je ima priliku susresti osnivača nebrojeno puta i izraziti svoje uvjerenje da se radi o svecu.

“Kada ostarite,” rekao je Otac članovima Opusa Dei, “a ja sam svoj račun već položio Bogu, reći ćete svojoj braći i sestrama kako je Otac Papu volio svom svojom dušom, svom svojom snagom.”

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/putovanje-
u-rim/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/putovanje-u-rim/) (6.08.2025.)